

Cronicarul

Mateiu Ion Caragiale

Cu ușă zăvorâtă, în dosnica chilie
În care raza zilei se cerne tainic, lin,
Depart de-orice zgomot, ferit de ochi străin,
Bătrânul amintirea își deapănă și-o scrie.

An după an însiră, domnie cu domnie,
Rănit de soartă însă, de părtinire plin,
El pana-nverșunată își moaie în venin,
Ca-n viitor izvodu-i mai mohorât să-nvie

Acel veac de restrîște cu sânge rânde zări.
Iar pe asupriorii batjocoritei țări,
Amarnic îi hulește în măiestrите rânduri

Și-i tremură-atunci mâna de patimă, dar când
Răsare printre umbre domnița cu chip bland,
Mișcat încide cartea și cade trist pe gânduri. 1910